

викамъ даже други докторе и резултатътъ да въ свободаръ
тѣ. Копіята по отношеніето си за № 616, прѣхрощавамъ.

Тъзи година азъ имахъ голѣми неприятности съ новото
вспитаницие. Причината е ясна; нѣкои-си доидохъ тукъ
не изъ желаніе да се учатъ, а само и само да избѣгнатъ воин-
скитъ повинности. Тѣ въхъ, възрастни, съ затвърдени характеръ,
научили се да твриватъ или да се скитатъ по улицето, зна-
нieto имъ бивше тврдо ограничено, и школната скамейка
имъ се видѣ яко и тѣжка. Панаціонскійтъ фривотъ на такива
хитаници е по-тежко отъ ханѣза, а за тѣхъ да се прави
искъщение, било бѣ неудобно и вредно за другитѣ воспитан-
ници, за това нѣкои-си убоашихъ, а нѣкои самѣ се убоа-
ниха. Тѣхното самоуправіе не имъ позволява да се призна-
ватъ, че не сѣ били способни да продължаватъ ученіето си,
и ще товарятъ вѣвѣрнотъ винаж на нѣя гребъ, но азъ бивъ
се научилъ да ги носѣжъ, правителството и оубиъ българе,
които сѣ самѣрни дошли и довели бѣщата си, знаждъ
добро работѣтѣжъ, както и азъ знамъ съвѣтѣтѣ си, и за
това бивъ спокоенъ. Ужъ кажежъ само едно: ако азъ оста-
нахъ въ бѣжнето време да сиудѣжъ на това тѣжеко и
неблагодарно бѣло, имено бѣла, то поудъ да прибавѣжъ, че
пожертвухъ и карриерѣ и спокойствіето си; а останахъ
азъ за това, защото знамъ, че се поето излизаніе сѣ затварѣ
и панаціонътъ, единственикъ истогини въ настоящето
време, отъ ебто ще излизатъ въздуци българскѣ образованици